

Arrest

nr. 321 479 van 11 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 februari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 januari 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. DE FEYTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 december 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Verweerder stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Nederland, Denemarken, Zweden, Duitsland (tweemaal), Oostenrijk, Frankrijk en Zwitserland.

1.2. Op 16 december 2024 verzocht verweerder de Duitse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot

vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.3. De Duitse autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 18 december 2024 en dit op grond van artikel 18.d van de verordening nr. 604/2013,.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 29 januari 2025 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 5 februari 2025 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: [S.]

voornaam: [V.]

[...]

nationaliteit: Georgië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 §1 d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [S.V.], verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Georgische nationaliteit te hebben, bood zich op 05.12.2024 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij diende formeel zijn verzoek in op 05.12.2024. Betrokkene verklaarde eerder een verzoek te hebben ingediend in Duitsland en Frankrijk.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Nederland op 27.12.2014, in Denemarken op 19.03.2015, in Zweden op 21.05.2015, in Duitsland op 27.11.2015 en 20.12.2023, in Oostenrijk op 23.05.2017, in Frankrijk op 27.06.2019 en in Zwitserland op 05.07.2023.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 19.12.2024. Hij verklaarde op 28 of 29.12.1986 wettelijk gehuwd te zijn met [A.M.], geboren op 15.02.1968 in Georgië en overleden ten gevolge van een auto-ongeluk op 15.05.2020. Betrokkene verklaarde 2 kinderen te hebben: [S.Y.V.], geboren in Georgië op 29.01.1992 en overleden op 15.05.2020 ten gevolge van een auto-ongeluk met haar moeder en [S.D.V.] geboren op 04.11.1987 in Georgië en momenteel verblijvend in Moskou in Rusland.

Betrokkene verklaarde dat hij nog 2 kinderen had die bij hun geboorte zijn overleden. Hij stelde dat hij verschillende broers en zussen heeft die in de lidstaten verblijven: [S.T.S.W.] en [S.E.] verblijven in Frankrijk en hebben vermoedelijk de Franse of de dubbele nationaliteit. [S.R.] verblijft in Duitsland en heeft vermoedelijk de Duitse of de dubbele nationaliteit.

Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene geen identiteitsdocumenten voorleggen, hij verklaarde dat zijn paspoort in Duitsland werd gestolen op 20.11.2024. Betrokkene verklaarde dat hij Georgië de laatste keer in januari 2018 heeft verlaten omwille van persoonlijke bedreigingen. Hij reisde in een minibas naar Armenië waar hij 3 maanden in Jerevan doorbracht. Hij reisde vervolgens per vliegtuig naar Rusland waar hij ongeveer 10 maanden verbleef. Betrokkene trok per vliegtuig verder via Turkije naar Tsjechië waar hij 3 of 4 dagen in Praag verbleef. Hij reisde per bus naar Oostenrijk waar hij 2,5 maand verbleef. Betrokkene stelde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek werd afgewezen en hij de boodschap kreeg dat hij naar Polen moest gaan. Hij trok per bus verder via Italië naar Frankrijk waar hij in mei 2019 aankwam en verbleef tot augustus 2023. Betrokkene stelde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk maar dat zijn verzoek er werd afgewezen en hij tegen deze afwijzing in beroep ging. Hij verklaarde dat hij het land verliet zonder een antwoord te hebben gekregen over het beroep. Betrokkene reisde vervolgens per trein naar Zwitserland waar van augustus 2023 tot december 2023 verbleef en hij opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. Betrokkene stelde dat zijn verzoek er werd afgewezen en hij niet in beroep ging. Hij verliet Zwitserland per trein en te voet en reisde naar Duitsland waar hij ongeveer een jaar verbleef en waar hij ook een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij stelde dat hij er nooit een antwoord ontving op zijn verzoek en hij daarom in december 2024 doorreisde naar België.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij naar België kwam omdat hij hoopt dat België hem zal laten werken en de taal zal leren. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij er geen werkvergunning kreeg. Hij stelde dat hij op vlak van behandeling en opvang geen bezwaren heeft tegen Duitsland.

Op 16.12.2024 verstuurdde wij een terugnameverzoek naar de Duitse en Zwitserse instanties. We ontvingen dezelfde dag een weigering van de Zwitserse instanties. De Duitse instanties stemden op 18.12.2024 in met ons verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Frankfurt/Main of München. Betrokkene dient zich aan te melden bij EAE Bamberg, Erlenweg 4, 96050 Bamberg.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 18.12.2024 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing. We wensen te benadrukken dat

de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Duitse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 18.12.2024 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland zijn verzoek kunnen hervatten.

Duitsland onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationaal bescherming indiende in België omdat hij hoopt hier aan het werk te kunnen gaan en de taal te kunnen leren. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in zijn keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten.

De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij er geen werkvergunning kreeg en er dus niet te doen had. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde

levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Het verzoek van betrokkene werd afgewezen in Duitsland. Hieromtrent benadrukken we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatische impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De betrokkene maakte tijdens zijn verhoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken op dat de betrokkene stelde dat hij qua behandeling en qua verblijf in het opvangcentrum in Duitsland geen problemen kende.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, Marlene Stiller and Paula Hoffmeyer-Zlotnik "Asylum Information Database - Country Report :

Germany" - 2023 update, laatste update in 05.06.2024, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen. (AIDA p. 71, There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.).

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming recht op opvang vanaf het moment dat ze om internationale bescherming verzoeken en dit zolang hun procedure loopt. (AIDA p. 131) Het rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. In 2022 gingen de omstandigheden in de Duitse opvangcentra in het algemeen achteruit door overbevolking die grotendeels een gevolg was van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan, deze situatie bleef bestaan in 2023 (AIDA p. 151, The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs). Hierdoor zijn er sinds 2022 noodopvangplaatsen bijgekomen, vaak in tenten. De omstandigheden in deze noodopvang zijn minder goed dan in de reguliere opvangcentra. De Duitse overheid heeft voor 2024 een budget van 1.3 miljard euro uitgetrokken voor de federale staten om in opvang te kunnen voorzien. (AIDA p. 17-18) We zijn van oordeel dat bovenstaande niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij enkele medische onderzoeken moest ondergaan maar nog geen resultaten kreeg.

Hij stelde dat er een vermoeden is dat hij TBC heeft. Betrokkene gaf verder aan momenteel last te hebben van tandpijn, keelpijn en pijn aan de rug. Hij verklaarde in het verleden problemen te hebben gehad met hoofdpijn en met zijn bloed maar gaf aan dat dit verbeterde sinds hij stopte met het gebruik van alcohol en drugs ongeveer een jaar geleden. Betrokkene kon geen concrete medische documenten of attesten voorleggen. Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland zich de eerste 18 maanden beperkt tot 'noodzakelijke verzorging' voor acute ziektes of pijn de term 'noodzakelijke verzorging' niet werd gespecificeerd. Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen die geen acute pijn of ziekte hebben recht op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA p. 164). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate

toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten (4)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker, die het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel, zet uiteen dat de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugleiding naar de grens imminent is, zodat een spoedige beslissing zich opdringt.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat niet in vraag wordt gesteld door verweerder, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

"1.

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht. (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166)

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen. (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49)

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991

2.

Volgens rechtspraak van het EHRM moeten de Belgische asielinstanties nagaan of het terugsturen van een asielzoeker onder de Dublin-verordening geen onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van art. 3 EVRM en art. 4 van het Handvest, zou uitmaken. Dat is in casu onvoldoende gebeurd. (Zie o.a. EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2007, §75 - EHRM, Muslim v. Turkije, 26 april 2005, §66 - EHRM, Soering v. VK, 7 juli 1989)

Zie ook HvJ, N.S. v. UK, C-411/10, §94:

"Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest."

Dat er nood is aan een rigoureuus onderzoek blijkt eveneens uit EHRM, MSS v. België en Griekenland, 21 januari 2011:

"293. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result of the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires (...) independent and rigorous scrutiny of any claim that there exists substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (...)"

Zie eveneens EHRM, Riad en Idiab v. België, 24 april 2008:

"96. The Court further reiterates that, according to its case-law, ill-treatment must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment, its physical or mental effects and, in some cases, the sex, age and state of health of the victim."

Dat de bestreden beslissing inderdaad genomen werd zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar volgende algemeen gekende gegevens.

a. Over pushbacks aan de grens

Vooreerst blijkt uit verschillende objectieve internationale bronnen, zoals het AIDA-rapport en vaststellingen door Amnesty International dat er wel degelijk rapporten zijn waarbij verzoekers om internationale bescherming worden geweerd aan de buitengrenzen.

Hieromtrent kan verzoeker vooreerst verwijzen naar het AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Duitsland, juni 2024, p. 27 e.v.:

(...)

“The law states that asylum seekers who apply for asylum at the border have to be referred to an initial reception centre for asylum seekers. However, entry into the territory has to be refused if a migrant reports at the border without the necessary documents for legal entry and if an immediate removal to the neighbouring country (as Safe Third Country) is possible.

Since 2013, asylum seekers should not be sent back to neighbouring countries without their applications for international protection having been registered. It is not clear, however, whether this practice is applied in all cases: even if migrants have crossed the border – which is defined as a 30 km strip on the basis of a legal fiction laid down in the Law on the Federal Police (based on the Schengen Borders Code) – they have not necessarily entered the territory, and it is possible that a removal to the neighbouring state (Zurückweisung) is still carried out at this point without an examination of which country is responsible for examining the asylum application. Up to the end of June 2023, border control authorities detected a total of 45,338 persons entering Germany irregularly, out of which 18,747 were also asking for asylum. 16,735 of those asylum seekers were then referred to the BAMF.⁵⁶ In 2022, border control authorities detected a total of 91,986 illegal entries, out of which 34,731 were also asking for asylum. Out of these, 34,061 were referred to the BAMF. According to those numbers, 38 % on average of arriving people are asking for asylum.

On the border between Germany and Austria, however, only 17% of arrivals were registered as asylum seekers (8,059 illegal entries, 1,403 asylum claims). This shows a significant gap between arrivals and claims for asylum. The party The Left and NGOs assume illegal push backs by the Federal Police by ignoring the claim for asylum expressed by arriving people. They highlight that this correlates directly with rising stationary border controls and a tense climate in society.

(...)

“A monitoring project on removals in North Rhine Westphalia reports that persons are frequently arrested and taken into detention when they come to the immigration authorities for appointments.”

(...)

Alsook naar het laatste rapport van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/location/europe-and-central-asia/Germany/report-germany/>):

(...)

Politically motivated raids, assaults, vandalism and physical attacks on refugee reception centres increased significantly compared to 2022. The majority of the attacks were allegedly committed by farright suspects. Family reunification procedures for refugees in Germany continued to be slow, leaving many families still separated after years apart. Family reunification for subsidiary protection holders was subject to quotas and under the administration’s discretion.

(...)

Daarnaast is er ook sprake van politiegeweld op basis van racistische motieven, beperkingen op grondrechten van personen met internationale bescherming en een schending van het non-refoulementbeginsel.

Volgens verzoeker loopt hij niet enkel het risico mishandeld te worden in geval van overdracht, doch ook te worden teruggedreven in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

b. Nopens de toegang tot rechtsbijstand

1.

Daarnaast hebben asielzoekers in Duitsland gedurende de asielprocedure geen toegang tot effectieve en daadwerkelijke rechtsbijstand.

Dat dienaangaande verzoeker wenst te verwijzen naar de vaststellingen in het AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Duitsland, juni 2024, p. 205-206 e.v.: [...]

"In general, persons in detention pending removal have the right to contact legal representatives, family members, the competent consular representation and relevant aid and support organisations.¹³⁷⁹ In a case concerning detention pending removal, the Constitutional Court ruled in May 2018 that barriers to a lawyer's access to the Eichstätt facility were not in line with the constitution. In this case, the management of the facility had advised the lawyer that the next available opportunity to contact her client was on the day of the removal.¹³⁸⁰ Moreover, in many detention facilities no contact information of available lawyers is provided by the detention administration or social services.

However, an applicant usually has to cover the costs for legal representation for the purpose of judicial review of detention and representation in the asylum procedure. There is a possibility to apply for legal aid in the context of judicial review of detention, but this is rarely granted since legal aid is dependent on how the court rates the chances of success. Some NGOs or support groups provide access to funds to pay for legal representation, but cannot do so systematically.¹³⁸¹

In October 2022, a coalition of over 50 NGOs, including PRO ASYL, Amnesty International, welfare associations and lawyer associations, published a position paper to demand free legal representation of all persons subject to detention, pointing to the frequent errors in detention orders as well as the high number of detention cases found to be unlawful by courts.¹³⁸² While legal changes adopted in late 2022 did not address this issue, since the entry into force of the Act on the improvement of Return in February

2024 detainees who are not yet represented by a lawyer will be provided with a lawyer by the court. However as of April 2024 it is not yet clear how this will be implemented and guaranteed."

Hieruit blijkt duidelijk de ontstentenis van zekerheid omtrent kosteloze juridische bijstand. Juridische bijstand wordt niet meer aanzien als recht, maar als gunst onderworpen aan specifieke voorwaarden.

Aangezien verzoeker geen inkomsten heeft is het risico reëel dat verzoeker zich niet zal kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat in de procedure in eerste aanleg wegens een onzekerheid omtrent de kosteloze juridische bijstand in deze procedure.

2.

Dat bovendien in de beroepsfase de kosteloze juridische bijstand ook een onzeker gegeven betreft nu de instantie die oordeelt over de toekenning van de kosteloze juridische bijstand dezelfde is als deze die een uitspraak doet over de asielzaak ten gronde. Aangezien de beslissing over de toekenning van de kosteloze juridische bijstand gemeten wordt aan de hand van de kans op het slagen van het beroep ten gronde, zal de asielzoeker ontmoet[d]igd worden een aanvraag tot kosteloze juridische bijstand in te dienen aangezien een negatieve beslissing hieromtrent een negatieve impact kan hebben op de behandeling van zijn asielaanvraag in de beroepsfase.

Hieromtrent verwijst verzoeker naar het AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Duitsland, juni 2024, p. 44 e.v.:

"During court proceedings, asylum seekers can apply for legal aid to pay for a lawyer. The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success. This 'merits test' is carried out by the same judge who has to decide on the case itself and is reportedly applied strictly by many courts. Therefore some lawyers do not always recommend to apply for legal aid, since they are concerned that a negative decision in the legal aid procedure may have a negative impact on the main proceedings."

Tenslotte is de toegang tot enerzijds juridische bijstand en anderzijds zelfs maar informatie (in de praktijk verstrekt door onafhankelijke NGO's) bijzonder afhankelijk van de toewijzing van de asielzoeker aan een bepaalde opvangstructuur.

Indien de asielzoeker namelijk wordt toegewezen aan een opvangstructuur in meer afgelegen gebieden is het voor de asielzoeker de facto onmogelijk om de noodzakelijke informatie te vergaren

Dat het AIDA-Rapport een objectieve publicatie uitmaakt waaruit duidelijk de fundamentele en stelselmatige gebreken met betrekking tot de juridische bijstand blijken.

Er kan dus niet zonder meer gesteld worden dat het asielverzoek van de verzoekende partij door de Duitse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

c. Structurele tekortkomingen in de asielprocedure

Bovendien blijkt de asielprocedure in Duitsland eveneens structurele tekortkomingen te vertonen, specifiek wat betreft de duur, de aanwezigheid van neutrale tolken tijdens de procedure en de rechtsmacht van het orgaan dat het beroep tegen de asielbeslissing behandelt.

c.1. Nopens de duur van de procedure

Ondanks de Duitse wetgeving termijnen voorziet binnen dewelke de asielaanvraag dient te worden behandeld worden deze stelselmatig overschreden en bedraagt de duur van een asielprocedure aanzienlijk langer dan wettelijk voorzien.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Duitsland, juni 2024, blz. 18:

"In 2023, procedures at the BAMF took 6.8 months on average. While this is slightly shorter than in 2022 (7.6 months), the BAMF has changed the way it calculates the duration with the entry into force of the 2022 reform: since January 2023, duration is counted from the moment at which Germany becomes responsible for the asylum procedure, and no longer from the moment the application is formally lodged. This is relevant since especially the Dublin procedure to determine the responsible Member State may take up a considerable amount of time. In 2023, the average duration of the Dublin procedure was 3.1 months, meaning that overall the procedures were longer, not shorter, in 2023. In 2021, the average duration was 6.6 months; 8.3 months in 2020. The average time of asylum court procedures was 21.3 months between January and the end of August 2023, compared to 26.1 in 2022 (January – November) and 26.5 months in the year 2021. In the first half of 2023, the average time from the asylum application to a non-appealable decision was 18.1 months, compared to 20.8 months in 2022. This includes the first instance procedure and the court procedure in cases where an appeal is filed.

For the period 2016 to 2023 statistics show significant variation in length of procedures, depending on the countries of origin of asylum seekers and on the decision practice in the BAMF. In 2017, the average duration was higher as the BAMF dealt with a high backlog of cases on which it eventually decided in 2017. In 2020, the average length increased as a result of the Covid-19 lockdown according to the BAMF.156."

c.2. Nopens het gebrek aan (professionele) tolken tijdens de procedure

Bovendien worden asielzoekers bij de interviews voorzien tijdens de asielprocedure bijgestaan door tolken waarvan de professionaliteit niet altijd kan worden gegarandeerd.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Duitsland, juni 2024, blz. 48):

"Between 2017 and April 2018, more than 2,100 interpreters were declared unfit for further interpretation assignments by the BAMF, most of them apparently due to insufficient language skills. In 30 cases, interpreters were declared unfit because they were found to be in breach of the code of conduct.²³⁵ However, no re-assessment of the decisions where these interpreters were involved has taken place."

d. Inadequate opvangomstandigheden en overbevolking

Bij de beoordeling van de opvangmogelijkheden in Duitsland dient DVZ rekening te houden met de feitelijke omstandigheden. Uit Het AIDA-rapport blijkt duidelijk dat de huidige opvangstructuur in Duitsland niet steeds is aangepast aan de instroom van asielzoekers.

Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Duitsland, juni 2024, blz. 151 e.v.:

(...)

"The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities. In 2022 the conditions deteriorated even more due to the massive overcrowding as consequence from the war in Ukraine and the situation in Afghanistan. But still in 2023, small cities like Pulheim in North Rhine-Westphalia, as well as middle size municipalities like Augsburg in Bavaria and Aachen in North Rhine-Westphalia but also big municipalities like Berlin and Hamburg face difficulties in accommodating new protection seekers. In Berlin and Hamburg, around 97% percent of the reception capacities were occupied around October and November 2023.

(...)

Verzoeker loopt dus een reëel risico op straat terecht te komen, of in een opvangstructuur zonder sociale voorzieningen.

e. Conclusie

Aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming alsook de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Duitsland wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie o.m. EHRM 21 januari 2001, MSS/België en Griekenland, §218).

Het EHRM heeft al geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem t.a.v. art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM. in deze omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandeling na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De DVZ baseert zich op foutieve informatie. De DVZ verwijst enkel naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Duitsland en houdt andere informatie achter.

Het vertrouwensbeginsel dat Duitsland gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, geeft niet daadkrachtig aan dat de bestreden beslissing en dus de DVZ zou voldaan hebben aan zijn onderzoekspllicht conform art. 3 EVRM.

Aldus is voormelde motivering niet afdoende.

Zodat, de overdracht naar Duitsland in strijd is met art. 3 EVRM en de bestreden beslissing eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn."

2.3.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (cf. RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt. Door aan te geven dat hij van oordeel is dat de verweerder zich heeft gesteund op verkeerde informatie en dat hij niet akkoord kan gaan met de overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing toont verzoeker niet aan dat verweerder is tekortgekomen aan de vormelijke verplichting die is vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van de artikelen 2 of 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.2.2. Aangaande de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM stelt verzoeker dat verweerder zich er alvorens een verwijderingsbeslissing te nemen dient van te vergewissen dat de betrokken vreemdeling in het land waarnaar hij kan worden overgebracht – in casu Duitsland – niet zal worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert de Raad dat verweerder een dergelijk onderzoek heeft doorgevoerd en tot het besluit is gekomen dat er geen reëel risico bestaat dat verzoeker in Duitsland dreigt te worden behandeld op een wijze die niet verenigbaar is met wat is bepaald in artikel 3 van het EVRM.

Verweerder heeft na een onderzoek van rapporten inzake de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland geoordeeld dat niet tot het besluit kan worden gekomen *“dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

Verzoeker voert aan dat er een risico bestaat op *“pushbacks aan de grens”*. Uit zijn toelichting blijkt dat hij dit risico deduceert uit een verslag waarin geen sprake is van echte feitelijk vaststellingen inzake onwettige terugdrijvingen die zouden zijn uitgevoerd door de Duitse autoriteiten. Er is slechts sprake van veronderstellingen die worden geuit door een politieke partij en door niet-gouvernementele organisaties. Dergelijke veronderstellingen, die schijnbaar passen in een politiek spel om bepaalde visies door te duwen, zijn geen feiten en dus niet relevant. Daarenboven hebben de Duitse autoriteiten ingestemd met de terugname van verzoeker die reeds op het Schengengrondgebied is, zodat de mogelijkheid van *“pushbacks aan de grens”* hoe dan ook niet aan de orde is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt verder niet dat in Duitsland niet al het mogelijk wordt gedaan om verzoekers om internationale bescherming in een veilige omgeving onder te brengen en de vereiste bescherming te bieden. Het feit dat bepaalde groepen in de Duitse samenleving af en toe politiek gemotiveerde acties ondernemen die zijn gericht tegen vreemdelingen en de bewering dat in bepaalde gevallen politiegeweld zou zijn geïnspireerd door racistische motieven laten geenszins toe te concluderen dat verweerder had moeten aannemen dat verzoeker een risico loopt om te worden mishandeld of dreigt te worden teruggedreven zonder dat hij de mogelijkheid zou hebben om een verzoek om internationale bescherming te laten behandelen. In dit verband kan nog worden aangegeven dat verzoeker reeds tweemaal een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland en dat hij, toen hij op 19 december 2025 door verweerder werd gehoord, niet aangaf in dat land te zijn geconfronteerd met racisme, geweld, opvangproblemen of het niet respecteren van zijn grondrechten. Hij stelde slechts Duitsland te hebben verlaten omdat hij er geen arbeidsvergunning kreeg.

In tweede instantie verwijst verzoeker naar de problemen die er in het verleden waren voor vreemdelingen om in Duitsland toegang te krijgen tot rechtsbijstand. Uit het door hem aangebrachte citaat blijkt evenwel dat er in regel in Duitsland een mogelijkheid is om een beroep te doen op een advocaat. Verzoeker wijst erop dat de juridische bijstand niet steeds gratis wordt verstrekt. Uit de aan de Raad verstrekte toelichting blijkt echter dat de Duitse regelgeving is aangepast en verzoeker maakt niet aannemelijk dat de door hem aangevoerde problematiek zich heden nog voordoet. Het feit dat niet zonder meer aan iedereen kosteloze rechtsbijstand wordt toegekend en dat een magistraat hierover oordeelt impliceert tevens niet dat moet worden aangenomen dat aan bepaalde personen onterecht deze bijstand wordt ontnegd. Daarnaast moet worden opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker niet zou kunnen beschikken over kosteloze rechtsbijstand op zich ook niet toelaat te concluderen dat hij in Duitsland dreigt te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen of dat hij naar zijn land van herkomst zal worden teruggestuurd zonder de mogelijkheid te hebben een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Er moet ook nogmaals op worden gewezen dat verzoeker reeds tweemaal, schijnbaar zonder problemen, van de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Duitsland gebruik kon maken. Zijn betoog dat hij misschien niet opnieuw zal worden geïnformeerd omtrent de mogelijkheden aangaande de procedures om bijstand te genieten is, gezien de kennis die hij reeds heeft, irrelevant.

Door uiteen te zetten dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming lang in beslag kan nemen toont verzoeker ook niet aan dat hij dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen.

Verzoekers poneert ook dat moet worden aangenomen dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming niet deugdelijk kan gebeuren wegens *“het gebrek aan (professionele) tolken”*. Uit het citaat dat verzoeker aanbrengt kan echter niet worden afgeleid dat er in Duitsland onvoldoende tolken zijn die Russisch – de taal die verzoeker gebruikt – kunnen spreken, waardoor het risico zou bestaan dat een verzoek om internationale bescherming niet deugdelijk zou kunnen worden onderzocht. Uit het door verzoeker aangebracht citaat blijkt verder dat de Duitse autoriteiten kwaliteitseisen stellen en geen gebruik maken van tolken die niet aan de gestelde vereisten voldoen. Zijn bewering dat het risico bestaat dat hij geen beroep zal kunnen doen op een goede tolk mist feitelijke grondslag.

Waar verzoeker voorts nog verwijst naar rapportage aangaande de opvangomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland moet er in de eerste plaats op worden gewezen dat hij nooit aangaf dat de opvang die hij in dat land kreeg niet deugdelijk was. Zijn betoog dat in vele centra de maximale opvangcapaciteit bijna is bereikt leidt verder niet tot het besluit dat hij, bij een overdracht aan de Duitse autoriteiten, geen opvang zal krijgen of dat hij zal terechtkomen in een infrastructuur zonder sociale

voorzieningen. Hierbij kan nog worden aangegeven dat verzoekers overdracht aan de Duitse autoriteiten op een georganiseerde manier verloopt, zodat deze autoriteiten de mogelijkheid hebben om voorafgaand de vereiste opvang te regelen.

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de behandeling van verzoeken om internationale bescherming in Duitsland dergelijke structurele problemen kent dat moet worden aangenomen dat hij hierdoor een ernstig risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hij bewijst evenmin dat hij in Duitsland een ernstig risico loopt om door gebrek aan opvang of bijstand terecht te komen in een situatie die niet verenigbaar is met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

L. REMY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

L. REMY

G. DE BOECK